PASTOOR JEF

- misbruikte minstens drie jongens
- het bisdom betaalde een van hen 106.845 euro schadevergoeding
- de Antwerpse bisschop adviseerde één slachtoffer te 'vergeven'
- de pastoor werd nooit vervolgd
- hij emigreerde naar Peru en is nu schoolhoofd

Geert T. was zestien jaar oud toen hij in 1982 een eerste keer werd aangerand door Jef V.d.O. De onderpastoor in Schoten was een jonge, innemende geestelijke. Hij was zes jaar lang nationaal proost van Chiro Vlaanderen. Het was begonnen als een soort betovering, een ritueel dat Geert moest genezen van kwalen waar hij volgens de priester aan leed. "Hij legde zijn handen op zijn ogen, legde hem op een canapé neer en begon zijn lichaam te bestrelen", zo worden de feiten beschreven in een verslag van de Interdiocesane Commissie tegen Seksueel Misbruik in de Parochiale Sfeer (ICSM). Op vraag van het slachtoffer laten we verdere details achterwege.

Het misbruik is jaren blijven duren. De pastoor kocht zelfs een appartement in Merksem dat moest fungeren als liefdesnest. Hij nam Geert en enkele van zijn leeftijdgenoten uit de parochie in 1985 mee op een reis naar Peru. Geert werd ook daar verplicht tot seks met de pastoor.

"Ik verkeerde in een constante staat van stress", zegt Geert. "Elke dag was een gevecht, en dat is vandaag nog steeds zo." Geert werd opgenomen in een psychiatrische instelling en zou daar over een periode van vijf jaar geregeld naar terugkeren.

Geert stapte in 2001 naar de Antwerpse bisschop Paul Van den Berghe, en vertelde alles, maar kreeg nooit echt het gevoel dat er naar hem werd geluisterd.

Hij neemt uiteindelijk op 30 juni 2003 contact op met de ICSM. De commissie komt al in een vrij vroeg stadium twee andere slachtoffers op het spoor met een identiek verhaal als Geert. Er blijkt in de jaren negentig ook een Peruviaanse jongen bij de pastoor te hebben ingewoond. Aangenomen wordt dat hij een jaar lang heeft gefungeerd als seksspeeltje van de intussen hoofdpastoor geworden V.d.O.

De commissie tracht ook V.d.O. te horen, maar dat kan niet. In 2001, kort na het gesprek van Geert met de bisschop, is hij zijn seksspeeltje achterna gereisd richting Peru. Hij heeft zich in Ichuña gevestigd, een dorp op 3.750 meter hoogte in het Peruviaanse Andesgebergte. Daar is hij begonnen met de bouw van een eigen school, het Instituto Superior Tecnológico Público Alianza.

In een eindrapport komt de ICSM begin 2006 tot de conclusie dat de door Geert T. opgelopen fysieke, morele en materiële schade kan worden begroot op 106.845 euro. Commissievoorzitster Godelieve Halsberghe, magistrate op rust, heeft het tot de laatste euro nagerekend. In dat bedrag zitten de kosten voor zijn verblijf in diverse instellingen, medicatie, behandelingen en mis gelopen inkomsten. Onder het motto 'potje breken is potje betalen' stuurt Halsberghe een factuur van 106.845 euro naar de Antwerpse bisschop Paul Van den Berghe. En zowaar: halfweg augustus stort het bisdom de mooie ronde som van 106.845 euro op de rekening van de ICSM, waarna die het bedrag doorstort aan Geert T. Wat heet: een schuldbekentenis.

In een brief van 22 augustus 2006 dankt voorzitster Halsberghe de bisschop voor de betaling, maar ze wijst erop dat het probleem hiermee niet van de baan is: "U weet dat de heer T. er sterk op staat te vernemen welke maatregelen ten overstaan van priester V.d.O. worden genomen. Voor T. ging het niet alleen om zichzelf, maar ook over de weerloze kinderen in Peru. Voor de commissie is het dossier nog niet afgehandeld." Er komt geen antwoord.

De televisie is voor Geert T. niet echt een hulp om zijn jeugdtrauma's te verwerken. Op 1 juli 2001 gaat pastoor Jef V.d.O. voor in de zondagochtendlijke eucharistieviering op Eén. Hij leidt een mis die wordt begeleid door gezangen van het kinderkoor Cantabile. Enkele maanden later is V.d.O. twee keer te zien in een uitzending van *Het Braambos*.

Ook nadat het bisdom Antwerpen medio 2006 door de betaling een heel duidelijke erkenning van schuld op zich heeft genomen, blijft V.d.O. in allerlei kerkelijke publicaties en uitzendingen opgevoerd worden als een hedendaagse Damiaan. Op 19 april 2007 publiceert KerkNet een uitgebreid interview met de pedofiele pastoor. "En even later stond hij in het lang en in het breed in *Kerk en Leven*", zegt Geert. "Onze grote Vlaamse weldoener in Peru. Ook al weet men bij het bisdom dat hij een gevaar vormt voor zijn omgeving, blijft men hem op een voetstuk zetten."

Twee maanden geleden nog, op zondag 7 maart, werden de goede werken van Jef V.d.O. door het gemeentebestuur van Merksplas in de schijnwerpers gezet tijdens een themadag 'Van Afrika tot Zuid-Amerika'. Voor zijn school in Peru ontvangt V.d.O. gemeentelijke subsidies van de gemeente Merksplas.

De Interdiocesane Commissie stuurde in 2005 een brief naar de Peruviaanse bisschop Jorge Pedro Carrión Pavlich, in de hoop dat die kon garanderen dat de man zich als schoolhoofd een beetje zou gedragen. Er kwam geen antwoord. Nadat ook hij bisschop Van den Berghe nog eens had aangeschreven, kreeg Geert T. wel antwoord. Hij wou graag, nogmaals, vernemen wat de kerk onderneemt om te voorkomen dat Jef V.d.O. in Peru recidiveert, zoals onbegeleide pedofielen nu eenmaal vaak doen.

Hier enkele passages uit het antwoord: "Ik vind dat u gekregen heeft wat de commissie gevraagd heeft en dat u en de anderen een heel grote som geld hebben gekregen. Ik verwacht hiervoor wat dankbaarheid.

Ook nadat het bisdom Antwerpen medio 2006 door de betaling een heel duidelijke erkenning van schuld op zich heeft genomen, blijft Jef V.d.O. in allerlei kerkelijke publicaties en uitzendingen opgevoerd worden als een hedendaagse Damiaan

(...) Om te genezen moeten er nog andere dingen gebeuren, vooral een lange weg van vergiffenis en verzoening, gepaard gaande met de erkenning van de eigen verantwoordelijkheid en eigen schuld. En om daartoe te komen hebben mensen altijd nood aan geduldige, respectvolle en liefdevolle begeleiding, vanuit een humane en christelijke geest. (...) Met een oprechte groet, Paul Van den Berghe, bisschop van Antwerpen.'

Jef V.d.O. is vandaag nog altijd actief als schoolhoofd in Ichuña.

PASTOOR PAUL

- wordt vervolgd voor vijfvoudige verkrachting van tieners
- aartsbisschop Léonard is op de hoogte sinds 2003
- pastoor Paul is nog altijd in functie
- hij heeft zitting in een bisschoppelijke commissie als 'expert'

"We lagen allebei naakt in zijn bed. Hij trok zich af, en even later kroop hij op me om me op mijn mond te kussen, en ook in mijn hals. Hij draaide me om en penetreerde me, soms met zijn penis, soms met zijn vinger. Ik denk niet dat het wat zou hebben veranderd als ik er iets van had gezegd. Het enige wat ik nooit heb gedaan, is hem afzuigen. Dat vond ik degoutant. Hij duwde mijn hoofd naar onderen, maar ik verzette me."

Christophe H. uit Gembloux is net negentien geworden als hij op 18 mei 2004 zijn verhaal in een proces-verbaal laat acteren door een agent van de politie van Namen. Het verhaal gaat over pastoor Paul H. Hij is een oudere, minzame geestelijke die graag de jongeren uit Gembloux om zich heen verzamelt. De feiten, zo vertelt de jongen, dateren uit die periode 2001 en 2002. Hij was vijftien, zegt hij, toen hij voor het eerst werd verkracht.

Tijdens de ondervraging valt de vanzelfsprekende vraag. Kon H. dan bij niemand terecht? Toch wel, zegt de jongen. Hij is op 25 mei 2003 gaan praten met de bisschop van Namen, monseigneur André-Joseph Léonard. Die heeft er zijn vicaris Jean-Marie Huet bij geroepen en ze hebben een procedure naar kerkelijk recht opgestart tegen de pastoor. "Wij zijn een gelovig gezin", zegt de vader van H. "Wat je allereerst wil, is dat je zoon wordt opgevangen en dat de dader niet nog meer slachtoffers maakt. We hoopten dat de bisschop maatregelen zou treffen."

Maar er gebeurt helemaal niets, de familie krijgt te horen dat "het dossier is opgestuurd naar Rome". Na een jaar wachten op wat niet komt, besluiten de ouders dan toch maar een wereldlijke rechtbank in te schakelen. Er start een strafonderzoek en dat levert ook resultaten op. Tijdens een huiszoeking wordt op de computer van pastoor H. kinderporno gevonden. Er blijkt in 1991 ook al eens een klacht voor verkrachting tegen hem te zijn ingediend door de ouders van twee jongens van dertien die zeggen door hem te zijn misbruikt tijdens een vakantiekamp in Koksijde. In totaal worden vier slachtoffers geïdentificeerd in de periode 1986-2003. Pastoor Paul H. wordt in 2008 in staat van beschuldiging gesteld voor herhaalde verkrachting en zedenschennis. Begin 2009 jaar vraagt het parket zijn doorverwijzing naar de correctionele rechtbank voor verkrachting en aanranding van de eerbaarheid.

Lang voor justitie haar werk doet, lijkt het voor bisschop Léonard al vast te staan dat Christophe H. de waarheid spreekt. In een e-mail aan diens moeder heeft hij het op 21 oktober 2003 over een "jammerlijke zaak" en spreekt hij de hoop uit dat "Christophe zijn levensvreugde kan worden teruggegeven".

Op 27 oktober 2005, bijna tweeënhalf jaar nadat de jongen zijn verhaal is gaan doen bij de bisschop, stapten zijn de ouders naar de Interdiocesane Commissie tegen Seksueel Misbruik. Die stelt zich vragen over de wijze waarop bisschop Léonard en vicaris Huet in mei 2003 de zaak 'intern' probeerden af te handelen. De commissie wil ook graag Paul H. horen, maar stoot op een veto van Léonard. In een intern document zegt de ICSM: "Onze commissie buitenspel zetten was een bewuste keuze van monseigneur Léonard."

Christophe H. houdt tot vandaag vol dat de bisschop en de vicaris hem in 2003 met alle mogelijke middelen trachtten te overtuigen om vooral níét naar het gerecht te stappen. Zo is het niet gegaan, zegt bisschop Léonard op 14 november 2004 in een e-mail aan de moeder van Christophe: "Ik herinner me zeer goed dat ik uw zoon heb gezegd dat hij een burgerlijke klacht kon indienen en dat ik zulks het meest doeltreffend vond vanwege de middelen tot onderzoek. Maar Christophe, helemaal overstuur, had daar op dat moment niet veel zin in, wat ik kon begrijpen. Hij wou niet dat al die verhalen openbaar zouden worden. Hij heeft misschien niet voldoende aandachtig mijn suggestie opgepikt. Ik heb dus zijn wens gerespecteerd om ons te houden bij een ecclesiastische procedure. Deze is dus gelanceerd tot het moment waarop Christophe, met reden, verkoos een burgerlijke klacht in te dienen. Als de burgerlijke procedure tot niets zou leiden, zijn wij steeds bereid de canonieke procedure te hervatten."

Er was dus een canonieke procedure lopende, maar door de strafklacht is die opgeschort. En daardoor, lijkt Léonard aan te geven, kan er niets worden beslist in afwachting van een rechterlijk verdict.

Paul H. is tot vandaag pastoor in de parochies Bossière, Beuzet, Mazy en Isnes. Hij voert niet langer dagelijks de mis op, maar gaat occasioneel nog voor in eucharistievieringen in kleinere kerkjes en rusthuizen. Hij bekleedt daarnaast nog enkele eminente functies binnen de kerk. Hij werd in 1998 door de Belgische bisschoppenconferentie aangewezen als een van de tien 'wijzen' in de interdiocesane werkgroep in verband met sekten. Hij doceerde tot voor kort ook filosofie aan het Groot Seminarie in Namen. Hij publiceerde in 2005 nog een studie over sekten en twee jaar later een filosofisch werk over de beeldenstorm. "Ja, ik ben gewoon in functie gebleven", reageert de geestelijke aan de telefoon. "Ik zou ook niet weten waarom niet. Dat gerechtelijk onderzoek? Goh, die klacht dateert al van bijna zeven jaar geleden. Ik zou eens moeten horen hoe het daarmee zit. Wat die jongen over mij zegt, is van a tot z gelogen."

Het parket in Namen denkt daar anders over. Doordat de advocaat van H. extra onderzoeksopdrachten vroeg, is het wachten op een nieuwe datum voor behandeling van de zaak door de raadkamer. Het parket in Namen blijft intussen bij zijn vordering. De kans lijkt zeer klein dat pastoor Paul H. een correctioneel proces kan ontlopen.

FOTO HOLLANDSE HOOGTE

PATER ERIC

- verkrachtte Eskimokinderen in Canada
- zijn broeders betaalden 380.000 euro schadevergoeding
- net voor hij in Canada de cel in moest, vluchtte hij naar België
- werd gezocht door Interpol, maar zijn broeders verborgen hem
- werd even aangesteld als biechtvader in Lourdes

Een op 3 mei 2001 verspreid internationaal opsporingsbericht van Interpol vroeg ons uit de kijken naar Dejaegere Eric, op 24 april 1947 geboren te *'Roeselaar, Belgium'*. De gezochte man is 1,73 meter groot, weegt 87 kilo en draagt een bril. Hij wordt gezocht voor *'rape of minor, sex crimes'*. Hij wordt gezocht door de justitie in het Canadese Igloolik, en verder nog dit kenmerk toegedicht: *'Person may be dangerous.'* Het meest opmerkelijke kenmerk wordt door Interpol helaas niet vermeld. De verdachte is te herkennen aan zijn pij.

Op het ogenblik dat Interpol deze oproep wereldkundig maakt, bevindt Eric Dejaeger zich in Lourdes. Hij is daar de verantwoordelijke voor de opvang van bedevaarders uit Vlaanderen. Buiten het bedevaartseizoen verblijft de pater in België, in het klooster van de oblaten in Waregem. Dat is zijn geheime onderduikadres.

Eric Dejaegere is in 1973 als twintiger naar Canada getrokken. Hij heeft er zich in 1978 als priester laten wijden bij de plaatselijke paters oblaten en trekt naar het eiland Igloolik, in het barre noorden. Zijn missie bestaat erin de Inuitbevolking, Eskimo's, tot het christendom te bekeren.

Pater Eric blijkt vooral een voorkeur te hebben voor de allerkleinste Eskimo's. Op 5 april 1990 loopt hij een eerste veroordeling tot vijf jaar cel op voor achtvoudige kinderverkrachting. Hij verblijft kortstondig in de gevangenis. Eind 1990 zijn er vijf nieuwe aanklachten. Op 14 juni 1991 volgt een supplementaire straf van één jaar cel